

Szabó T. Anna

VAGYOK

(Összegyűjtött és új versek)

SZÉLKALAP

Viszi a szél a kalapom!
Forog, repül a szélkalap!
(Miért hiányzol most nagyon?
Egy órája, hogy láttalak.)
Viszi a szél a kalapom,
s a szélkalap forog, repül!
(Most megint nagyon messze vagy,
én pedig nagyon egyedül.)

SZONETT

Együtt vagyunk. Az óra üt,
majd halk, lila mollban zenél.
A bőrdöd síma mindenütt.
Az íze áprilisi szél.

A bongás lassan elcsitul.
Míg szemerkél a napsütés,
szinte látni, hogy elsímul
a csend tükrén a gyűrűzés.

Nem moccan semmi. Észrevétlen,
fodrozó, hullámozó zenében
percenként illan el a ma.

S a sűrűsödő sötéttségben
nem tarthat többé semmi ébren,
csak hajad fenyőillata.

MINT MESSZI VÍZ

Úgy szeress most, úgy símogass végig,
ahogy a hullám fut ki a fövényre,
kagylógörgető, lassú mozdulással,
sejtelmes-lágyan, mintha ott se lenne,

elnyújtózik a roppant tengerparton,
és elborítja végig, észrevétlen,
a forró homok beissza magába
a lüktető, vad, túlvilági fényben,

szertartás ez, két őselem a papja,
forr és pezseg a víz, a part, az ég,
pörög a menny, pörög óriási napja,
csupa fehér fény a semmiség!

Csupa hab és tajték a víz partja,
zeng az idő és villószik a tér –
s a hullám lassan végigsímít rajta
és a messzi vízbe visszatér.

MINDVÉGIG MAGAMÉ

TEGNAPODBAN EGY

Mára, Catullus, elég volt. Pihenj.
Felejts el néhány órára. Aludj.
Engedd, hogy álmod hajnalig vigyen
s a holnapokban újra hinni tudj.

A ma fájdalma holnapra gyönyör.
A vágyott holnap mára gyötrelem.
A holnap csábít, a ma meggyötör,
de tegnapodban egy lehetsz velem.

Így játszom én, s te így csalod magad.
A várt csodát a múltban megkapod.
A holnapoknak koldus foglya vagy,
de úrként őrzöd minden tegnapod.

MIT EDDIG HITTEM

Mit eddig hittem, ma merjem-e hinni?
Vak szenvedély a vágyott szerelem.
Mohón tapad rám, titkaim kiinni,
és ha kiitta, végez majd velem.

MINDVÉGIG MAGAMÉ

Catullus, síró kölyökkutya voltál,
úgy nyüszítetted az ajtóm előtt.
Azután betörted. Meg akartál ölni.
Meztelen voltam. És megadtad magad.

Catullus, így lett szajhává a lelked.
Tudtad, ki vagyok, és tudtam, ki leszel,
ha meg nem ölsz. Kívántál? Megkaptad a testem.
Te többet akartál. Kinevettelek.

„Haljunk meg! – lihegted. – Most meghalsz! Velem!”
Én nem féltem tőled. Ölj meg hát, ha mersz!
Az én halálom lesz, csakis az enyém!
A halál sajátunk. Nincs közös halál.

A gyönyör is enyém volt, nem közös gyönyör.
Haraptalak? Jó volt. Haraptál? Az is!
Ó, foglmaid sincsen a paráznaságról!
De tudtad, mindvégig magamé vagyok.

Veled voltam bár, de nem voltam tied.
Te sem enyém. Csak én, csak én voltam enyém.
Nincs kiút, Catullus. Nem kapsz meg soha.
Menj, mosd meg az arcod. Élj tovább, ha mersz.

SZÉP CSONTVÁZ LETTÉL

Szép csontváz lettél, Lesbia. A bőröd
rég lekopott rólad. Elporladt a szád.
Rózsaszín körmeid, a felkelő holdak,
úgy olvadtak szét, mint szájban a méz.
Látlak, ahogy nem látott még soha senki.
Ez is gyönyör. Nem fogaimmal érzem
bordáidat a forró hús alatt.
Nem hánykolódó tested és szétzilált hajad,
csak csontjaid. A lényeg. Szép vagy. Tiszta vagy.

AMIKOR ODAÉR

Mélyzöldjüket a későnyári rétek
és lombjukat a fák levetkezik.
A sűrű, érett tájak visszatérnek
a tisztarajzú, szikkadt kezdetig.

Üres kőtemplom, kihűlt némaság
a szürke, ólomüveg ég alatt.
Sötét, gótikus oszlopok a fák.
Fáradt örökmécs, hunyorog a nap.

A kezdetektől látja az időt,
dermedten áll, ki vétlen idetéved.
Ízlelgeti a sűrű levegőt,

nézi a pusztát, elhagyott vidéket,
mint aki tudja: kezdete előtt
pillantja meg a mozdulatlan véget.

A Z Á L O M B É L I H Á Z

Érezted már meztelen talppal a szőnyeg puha bolyhait?
Az akvárium hűvös vizében úsztak-e már az ujjaid?
Meredt szemükkel, lusta testtel láttad-e a kék halakat?
S a vizicsigák orsós házán a sok kis sötét vonalat?

S mikor átmentél a szobákon, tudtad-e, mért vagy egyedül?
És a sarokból a perzsamacska mért figyel rezzenetlenül?
A kókadt virág, az ezüstitálak s a vízipálma mire jó?
A plüssfotel, a hintaszékek s a kosár földimogyoró?

S mikor megálltak mind az órák, nem vacogtatott az iszony?
Láttad a szökőkutat, ahogy a vize megállt félúton?
S a sűrű, füledt némaságban érezted-e, hogyan sodor
a semmi, mikor tükörbe néztél, és nem láttad arcodat sehol?

T E N G E R, H O M O K

Nincs alkony és nincs virradat.
Az égre rákövült a nap.
Izzó kékség a hold helyén.
A vízre rákövült a fény.

Körül a parton sziklaroncok.
Kőkoponyák és ritka csontok.
A homlokuk vetette árnyék
az izzó törmelékre ráég.

A sótól kérges bőr kiszárad,
a homok ellepi a lábat,
térdig, derékig, állig ér.
A fény vörös, a fény fehér.

Utat talál a nap a csontban,
a fej, mint könnyű héj, beroppan,
homok tartja a puszta vázat,
betölti omló koponyámat.

HOMOKTENGER

Nincs alkony és nincs virradat.
Homok tartja a puszta vázat.
Az égre rákövült a nap.
A sótól kérges bőr kiszárad.

Izzó kékség a hold helyén.
A fej, mint könnyű héj, beroppan.
A vízre rákövült a fény.
Utat talál a nap a csontban.

Körül a parton sziklaroncok.
A fény vörös, a fény fehér.
Kőkoponyák és ritka csontok.
Térdig, derékig, állig ér.

Betölti omló koponyámat.
A homlokuk vetette árnyék.
A homok ellepi a lábat.
A forró törmelékre ráég.

KÓRHÁZABLAK

A most. A percek dallama.
A kint és bent kétszólama.
A hús, a zsongó éji lomb.
Őszidő. Ág-síp. Lomb-doromb.

Pergő szelek. Falatnyi ég.
Fényrácsok. Köd. Nyirkos sötét.
Nagy, csapzott tollú madarak.
Szántón a rög. Űrben a nap.

Lüktetés. Csontok. Idegek.
Barlangok. Kútmély üregek.
Tetők. Ablakok. Házfalak.
Visszhang ürese. Pinceszag.

Még lenni kéne, lenni, lenni.

A most. A kint. A bent. A semmi.

BEZÁRT SZOBA

Öreg vagyok, de tudom, mi az illem.
Nem krákogok, nem hívom, hogy segítsen,
nem bámulok kíváncsi, tükrös, hús szemébe.
Nem várom tőle azt sem, hogy megértse,

hogymilyen erő, milyen indulat
törne – ha merne – magának utat
e rozzant testben, sűrű, lassú vérben.
Riadok olykor, szinte tetten érten,

ha meglep egy-egy könnyű, rövid álom.
S ha ébredéskor szobámban találom,
színlelem, mintha nem látnám, hogy ott van.
És pirulok, mint iskolás koromban.

Ha könnyű kézzel összerázza párnám,
úgy teszek, mintha ruháját csodálnám,
nem síma bőrét, fodrai alatt.
Egy-két véletlen, vétlen mozdulat,

boldoggá tesz egy szó, egy semmiség is,
hogy látásáért tovább éljek mégis,
hogy meszesedő véredényeimben
a fáradt idő frissülve keringjen,

mert jó hazudni, elhinni, hogy élek,
nem látni meg, hogy roncs testem mivé lett,
s ha csak egy végső szenvedélyre futja,
jó mégis, mégis megszenvedni újra.

AZ UTOLSÓ ÉJSZAKA

A ráncaim, mint rám dermedt viasz.
Formálhatatlan arcom mézsfehér.
A szám körül sötét és szigorú árkok:
mint hóhértökén alvadt, sűrű vér.

Holnap simává rizsporozzák arcom,
bágyadt pompával felravataloznak.
A szárnyas ajtón bevonul a Város,
megbámulni a hercegi halottat.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2022-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Balogh Emerencia
A borító Szabó T. Anna fényképének felhasználásával készült
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9205
ISBN 978 963 14 4171 0